

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **M. U.**, zastoupeného JUDr. Matoušem Jírou, advokátem, se sídlem 28. října 1001/3, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 2. 2015, č. j. CPR-19488-3/ČJ-2014-930310-V242, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. 5. 2015, č. j. 4 A 20/2015 – 36,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalované **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, ze dne 13. 11. 2014, č. j. KRPA-438138-13/ČJ-2014-000022, bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění, přičemž doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena v délce jednoho roku. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, kterému žalovaná částečně vyhověla a rozhodnutím ze

dne 20. 2. 2015, č. j. CPR-19488-3/ČJ-2014-930310-V242 (dále jen „napadené rozhodnutí“), zkrátila dobu správního vyhoštění žalobce na šest měsíců; ve zbylé části rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdila.

[2] Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce žalobu, kterou Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 7. 5. 2015, č. j. 4 A 20/2015 – 36 (dále jen „městský soud“ a „napadený rozsudek“), zamítl. Dle jeho názoru nebyla žalovaná povinna hodnotit, zda žalobce může s ohledem na svůj zdravotní stav z České republiky vycestovat. Žalobce nepředložil aktuální zprávy o svém zdravotním stavu a žalovaná by k takovým zprávám mohla přihlédnout pouze v případě, že by lékař vyhodnotil zdravotní stav žalobce jako neumožňující vycestování, což z předložených lékařských zpráv vyčíst nelze. Správní orgány zkoumaly přiměřenost zásahu správního vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce a městský soud tak v jejich postupu neshledal pochybení. Žalobce se sice odvolával na svůj závažný zdravotní stav z doby, kdy odjel do Norska, nedoložil však, jaký je jeho současný zdravotní stav, naopak z jeho výpovědi vyplynulo, že v současné době je ochoten dobrovolně vycestovat. Ve správním řízení rovněž neuváděl žádné skutečnosti, které by mu ve vycestování bránily. Tvrzení žalobce, že správní vyhoštění zasáhne do jeho soukromého a rodinného života, neboť žije společně s občankou České republiky, je novou skutečností, o níž se žalobce v průběhu správního řízení vůbec nezmínil, a správní orgány se jí tak nemohly zabývat. Městský soud poukázal na to, že soudy při přezkumu správního rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a proto k této nové skutečnosti nepřihlédl.

II. Kasační stížnost

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti napadenému rozsudku kasační stížnost z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Namítl, že napadené rozhodnutí je nepřiměřené a nebylo vydáno v souladu s právními předpisy. Žalovaná v rozporu s § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, nezohlednila konkrétní okolnosti stěžovatelova případu. Dle názoru stěžovatele by měl soud přihlédnout i k tomu, že stěžovatel dlouhodobě sdílí společnou domácnost s občankou České republiky, s níž žije v partnerském svazku. Nejvyšší správní soud by tedy měl přezkoumat postup žalované a městského soudu, neboť správním vyhoštěním dojde k odloučení stěžovatele od jeho družky a tím *de facto* k rozbití fungujícího partnerského svazku. Městský soud a správní orgány nevěnovaly dopadu správního vyhoštění do rodinného a soukromého života stěžovatele a jeho družky žádnou pozornost a svá rozhodnutí v tomto směru řádně neodůvodnily. Stěžovatel uvedl, že je dán důvod přijatelnosti jeho kasační stížnosti ve smyslu § 104a s. ř. s, a rovněž navrhl, aby jí byl přiznán odkladný účinek.

[4] Žalovaná svého práva vyjádřit se ke kasační stížnosti nevyužila.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

pokračování

[5] Nejvyšší správní soud se kasační stížností zabýval nejprve z hlediska splnění formálních náležitostí. Konstatoval, že stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.). Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). Stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Kasační stížnost je tedy přípustná.

[6] Otázkou přijatelnosti kasační stížnosti ve smyslu § 104a s. ř. s. se Nejvyšší správní soud nezabýval, neboť kasačními stížnostmi ve věcech mezinárodní ochrany, kde by její zodpovězení bylo podstatné, se rozumí kasační stížnosti proti rozhodnutím krajských soudů o žalobách proti rozhodnutím Ministerstva vnitra ve věci mezinárodní ochrany, mezi něž patří např. rozhodnutí o udělení azylu nebo doplňkové ochrany, rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany, rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné atp. (srov. § 2 odst. 15 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2007, č. j. 9 Aps 5/2007 – 63, publ. pod č. 1459/2008 Sb. NSS, či usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 1. 2015, č. j. 9 Azs 66/2014 – 69; publ. pod č. 3181/2015 Sb. NSS; všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí jsou dostupná z www.nssoud.cz). V nyní posuzované věci se jedná o rozhodnutí Policie České republiky o správním vyhoštění cizince, které mezi věci mezinárodní ochrany nespadá. Argumentace stěžovatele, že jeho kasační stížnost je přijatelná, neboť svým významem podstatně přesahuje jeho vlastní zájmy, je tedy z procesního hlediska nadbytečná.

[7] Nejvyšší správní soud poté posoudil důvodnost kasační stížnosti. Zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[8] Pokud stěžovatel v úvodu své kasační stížnosti žalované vytkl, že napadené rozhodnutí je nepřiměřené, v rozporu s právními předpisy a neodpovídá okolnostem daného případu, pak Nejvyšší správní soud považuje za nutné poukázat na § 102 s. ř. s., podle něhož je kasační stížnost opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví. Zásadně tedy nelze koncipovat kasační námitky tak, jak to v tomto případě učinil stěžovatel, který napadl vady správního rozhodnutí, aniž by rozvedl, v čem měl městský soud při vypořádání souvisejících žalobních bodů pochybit. Takto koncipované kasační námitky nejsou způsobilé konkrétního přezkumu a Nejvyšší správní soud se k nim mohl vyjádřit pouze v obecné rovině a ve stručnosti, neboť nepoukazují na žádná konkrétní pochybení správních orgánů. Stěžovatel ve správním řízení uvedl, že v České republice nemá žádné příbuzné, žije v podnájmu se svým kamarádem z Indie, je svobodný a bezdětný, v České republice se nenachází osoba, vůči níž má vyživovací povinnost, a nemá zde majetek, dluhy ani žádné jiné vazby; svůj domek a další majetek má v Bangladéši, kde žije jeho matka, otec a sedm dalších sourozenců; a není mu známa žádná překážka ve vycestování (viz protokol ze dne 13. 11. 2014 založený pod č. l. 10 správního spisu). V odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně tvrdil, že správní vyhoštění je nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého života, neboť v posledních měsících před odcestováním (stěžovatel měl patrně na mysli odcestování do Norska, kde podle svých vlastních slov pobýval od 22. 3. 2013 do 12. 10. 2014) již skoro nebyl schopen se v důsledku svého zhoršeného zdravotního stavu o sebe postarat a veškerý pohyb mu činil značné obtíže, na území České republiky se nedopustil

žádné trestné činnosti, nikdy s ním nebylo vedeno žádné správní řízení o ukončení povolení k pobytu, po příletu zpět na území České republiky neprodleně začal svou situaci řešit a svým nelegálním pobytem Českou republiku nijak nepoškodil. Všechny stěžovatelem namítané okolnosti správní orgány ve svých rozhodnutích zohlednily (správním orgánům přitom nelze vyčítat, že se nedostatečně věnovaly rodinnému životu stěžovatele, když sám stěžovatel žádné pro věc podstatné okolnosti ze svého rodinného života neuvedl a naopak tvrdil, že v České republice nemá žádné vazby) a stěžovateli uložily správní vyhoštění v délce šesti měsíců, tedy při spodní hranici možného zákonného rozpětí (horní hranice činí tři roky). Nejvyšší správní soud má s ohledem na výše uvedené za to, že napadené rozhodnutí není nepřiměřené či nedostatečně odůvodněné, byly v něm zohledněny konkrétní okolnosti stěžovatelova případu a nedošlo ani k porušení § 2 odst. 4 správního řádu.

[9] Nejvyšší správní soud se dále zabýval tvrzením stěžovatele, že soud (z kasační stížnosti není zcela patrné, zda měl stěžovatel na mysli Nejvyšší správní soud či městský soud) by měl přihlédnout k tomu, že dlouhodobě sdílí společnou domácnost s občankou České republiky paní P. R., s níž žije v partnerském svazku. Tuto okolnost však stěžovatel ve správním řízení vůbec nezminil (viz předchozí odstavec tohoto rozsudku, v němž Nejvyšší správní soud shrnul jeho námitky uplatněné ve správním řízení) a poprvé ji uvedl až v žalobě proti napadenému rozhodnutí. Obecně platí, že při přezkumu správního rozhodnutí vycházejí krajské soudy ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a Nejvyšší správní soud nepřihlíží ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí (§ 109 odst. 5 s. ř. s.). S ohledem na určité zvláštnosti řízení v cizineckých věcech je třeba připomenout, že tato procesní pravidla mohou být prolomena jinou normou, která požívá aplikační přednosti, a to zejména Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) a z ní vyplývající zásady *non-refoulement* (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 Azs 15/2010 – 76, nebo ze dne 22. 4. 2011, č. j. 5 Azs 3/2011 – 131). Nejvyšší správní soud rovněž v rozsudku ze dne 4. 2. 2013, č. j. 8 Azs 27/2012 – 65, konstatoval, že soud bude povinen prolomit pravidlo stanovené v § 75 odst. 1 s. ř. s. z důvodu možného porušení čl. 8 Úmluvy, dle něhož má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života. Takový postup bude však možný pouze ve výjimečných případech, a to tehdy, pokud (1) stěžovatel v řízení před soudem uvede skutečnosti, které nastaly až po právní moci rozhodnutí správního orgánu, (2) tyto skutečnosti nebyly bez vlastního zavinění stěžovatele předmětem zkoumání správního orgánu, (3) zároveň se o těchto skutečnostech lze domnívat, že by mohly být relevantní pro možné udělení doplňkové ochrany, a (4) soud neshledá dostatečné záruky, že tyto nové skutečnosti budou dodatečně posouzeny v novém správním řízení. Nejvyšší správní soud se v citovaném rozsudku sice vyjadřoval primárně k azylovému řízení, avšak jeho závěry jsou do jisté míry inspirativní i pro řízení o správním vyhoštění.

[10] Dle Nejvyššího správního soudu nebyla v nyní posuzovaném případě splněna již první citovaná podmínka pro prolomení pravidla daného § 75 odst. 1 s. ř. s., neboť údajné soužití stěžovatele s P. R. nelze vnímat jako skutečnost, která nastala (pokud k ní vůbec došlo) až po právní moci napadeného rozhodnutí. Stěžovatel v žalobě ze dne 8. 3. 2015 tvrdil, že se již v průběhu řízení o správním vyhoštění rozhodl požádat o povolení

pokračování

přechodného pobytu za účelem společného soužití s občankou České republiky P. R. Zároveň upozornil na to, že s P. R. „udržuje vztah již delší dobu“. Ke kasační stížnosti připojil čestná prohlášení svých přátel, která mají potvrzovat, že s P. R. žije ve společné domácnosti jako druh a družka od ledna 2015. Napadené rozhodnutí přitom bylo vydáno dne 20. 2. 2015 a nabylo právní moci dne 27. 2. 2015. Vzhledem k povaze stěžovatelem namítané nové skutečnosti (jedná se o jeho údajně dlouhodobý partnerský vztah, o němž přirozeně musel vědět, a nic mu nebránilo tuto okolnost uplatnit ve správním řízení; stěžovatel ostatně na základě této skutečnosti dle svých vlastních slov požádal v průběhu správního řízení o povolení k pobytu) nelze uvažovat ani o splnění druhé citované podmínky potřebné pro prolomení § 75 odst. 1 s. ř. s. Nejvyšší správní soud tedy považuje posuzování dalších citovaných podmínek za nadbytečné a v souvislosti se čtvrtou podmínkou pouze upozorňuje na § 120a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, který stěžovateli umožňuje uplatnit u správních orgánů případně nové a pro věc podstatné skutečnosti, které nastaly po dni nabytí právní moci rozhodnutí o vyhoštění. Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že v nyní posuzované věci nelze nalézt důvody pro prolomení pravidla uvedeného v § 75 odst. 1 s. ř. s. a městský soud tedy nepochybil, když se za dané procesní situace nezabýval údajným partnerským vztahem stěžovatele s občankou České republiky, o němž se stěžovatel poprvé zmínil až v žalobě proti napadenému rozhodnutí. Ze shodných důvodů nepřistoupil k věcnému posuzování tohoto tvrzení ani Nejvyšší správní soud.

IV. Závěr a náklady řízení

[11] Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, proto ji dle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl. O návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud nerozhodoval, neboť o samotné kasační stížnosti bylo rozhodnuto neprodleně po doplnění jejích důvodů (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 6. 2012, č. j. 6 Ads 73/2012 - 17). Další usnesení, jež by oddálilo následky napadeného rozhodnutí správního orgánu do doby, než Nejvyšší správní soud rozhodne o kasační stížnosti (a s vydáním jeho rozsudku pak pozbylo účinnosti), by bylo nadbytečné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2003, č. j. 2 Azs 3/2003 - 44, publ. pod č. 173/2004 Sb. NSS).

[12] Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalované náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl, že se žalované náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. září 2015

JUDr. Miluše Došková

předsedkyně senátu